

21. decembra (sobota)

Rozjímanie na 21. decembra.
Navrhované témy sú: Mária sa ponáhľa do hôr; vďačnosť za Božiu dobrotu; radosť toho, kto verí.

21.12.2024

„MÁRIA vstala a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji“ (Lk 1, 39); vytuší, že ju jej sesternica potrebuje, a beží za ňou, bez toho, aby sa zastavila. Aké šťastie mala Alžbeta, že mala takú príbuznú: takú ochotnú, takú citlivú, takú

ústretovú voči potrebám iných. „Aké šťastie pre mňa, že ma prišla navštíviť matka môjho Pána“ (Lk 1, 43). Možno aj my môžeme Pánovi adresovať takúto modlitbu: Prečo mám také šťastie, že ťa poznám, Pane, že sa s tebou môžem teraz rozprávať, že ťa mám v duši? Prosme svätú Alžbetu, ktorá prijala prvú návštevu vteleného Mesiáša, aby nám pomohla ďakovať Bohu za jeho dobrotu voči každému z nás. A to nás zároveň vedie k tomu, aby sme sa chceli, podobne ako svätá Mária, ponáhľať, aby sme sa o tento dar podelili s mnohými dušami.

Alžbeta bola dojatá, keď prišla jej sesternica. V hĺbke jej duše sa niečo pohlo. Naplnil ju Duch Svätý. Od samého začiatku novej zmluvy Boh zaplavuje duše, ktoré sa ním nechajú pohladať, svojou milosťou. Vieme teda, že Mária bola plná milosti a že Alžbeta bola naplnená Duchom Svätým. Schopnosť ľudského srdca

obsiahnuť Boha je pôsobivá. Svätý Josemaría bol ohromený veľkosťou a nekonečnosťou Stvoriteľa, ktorý nám chce byť tak blízko: „Aký si veľký, krásny a dobrý, a ja, aký som hlupák, ktorý sa tváril, že ti rozumie. Aký by si bol malý, keby si sa mi zmestil do hlavy! Vmestil si sa mi do srdca, čo nie je málo“^[1].

PRED NAJVÄČŠÍM poslaním, ktoré dostali, tieto dve sesternice necúvnu zo strachu. Nepoddávajú sa strachu z neúspechu ani úzkosti. Majú úplnú dôveru v Boha. Sú vďačné. Obklopujú ich samé dary a oni ďakujú bez toho, aby príliš mysleli na ťažkosti, ktoré už zažili alebo ktoré nevyhnutne prídu.

Takto vyzerajú tieto dve matky: pokojné, radostné, vďačné. Vedia, že sú milované Bohom, a to ich poháňa

ďalej, než je ľudsky možné. Mária a Alžbeta sú nadšené. Ich deti, každé iným spôsobom, poznačia v dejinách ľudstva obdobie pred a po. Príliš sa netrápia tým, ako sa to stane, sú presvedčené, že Boh to urobí veľmi dobre. „Blahoslavená je tá, ktorá uverila, povedala Alžbeta našej Matke Márii. — Jednota s Bohom a nadprirodzený život so sebou vždy prinášajú prítiažlivý spôsob uskutočňovania ľudských cností: Mária prináša radosť do domu svojej sesternice, pretože *prináša* Krista“^[2].

Pre Alžbetu bolo mlčanie Zachariáša, jej manžela, tiež prameňom milosti. Pravdepodobne ju to prinútilo viac sa modliť a pýtať sa Boha priamo na zmysel jeho plánov. Alžbeta a Zachariáš sa spoločne potichu pripravovali na Jánov príchod; vďaka tomu bolo ľahšie zabrániť tomu, aby povrchné veci zatienili veľké tajomstvo vykúpenia, ktoré sa odohrávalo pred ich očami. Boli

vyvolení za príbuzných Mesiáša, a to im stačilo na to, aby naplnili hodiny nepretržitým dialógom s Bohom.

„POŽEHNANÁ si medzi ženami“ (Lk 1, 42). Toto je pravdepodobne jedna z najčastejšie opakovaných fráz v dejinách. Hovoríme ju pri každom Zdravas Mária spolu so všetkými kresťanmi sveta a všetkých čias. A roky potvrdili, že Alžbeta sa nemýlila. Tí, ktorí dôverujú Bohu, sú šťastnejší. Jediné prísľuby, ktoré sú isté, ktoré nie sú krehké, sú tie Pánove. Tak ako v Máriinom povolaní, aj v Alžbetinom príbehu môžeme vidieť, že radosť má dôležitú prítomnosť: Ján skáče od radosti v matkinom lone kvôli Ježišovej prítomnosti.

Aj my by sme chceli neustále skákať od radosti. Chceli by sme aj fyzicky

cítiť Kristovu prítomnosť, jeho blízkosť. Určite sa svätá Alžbeta modlila už mnoho rokov pred týmito udalosťami. Možno už vtedy predpokladala, že bude bezdetná. Vtedy Boh zasiahol do jej života a urobil ju matkou najväčšieho z tých, čo sa narodili zo žien (porov. Mt 11, 9). Takýto je Boh a takto koná v našich životoch. Tam, kde sa zdá, že nám chýba, nás požehnáva. Tam, kam my nedosiahneme, on prekypuje milosťou. Tam, kde sa odovzdávame jeho Prozreteľnosti, zisťujeme, že jeho plány sú tie najlepšie, najvzrušujúcejšie a najambicióznejšie. „Boh prichádza zadarmo. Jeho láska je neodvolateľná: nič sme neurobili, aby sme si ju zaslúžili, a nikdy ju nemôžeme splatiť“^[3].

Kto by si bol pred pol rokom pomyslel, že jej sesternica bude matkou Mesiáša a že že bude matkou predchodcu. Ako často je naša viera

skúšaná nepriaznivými okolnosťami alebo našou túžbou zväžiť všetky premenné a možnosti budúcnosti. Môžeme poprosiť Alžbetu a Máriu, aby nám pomohli ďakovať s rovnakou radosťou. „Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne?“ (Lk 1, 43).

[1] Svätý Josemaría, *Poznámky z rozjímania*, 9-VI-1974.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 566.

[3] František, *Homília*, 24-XII-2016.
